

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514200813
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2514200813.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenému advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária ERASMUS LEGAL, s.r.o., so sídlom Bratislava, Justičná 9, IČO: 36 789 615, proti žalovanému: L. Q., nar. XX.X.XXXX, adresa D., H. V. XXXX/XX, o zaplatenie 423,18 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 7C/27/2014-186 zo dňa 9.12.2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. žalovanému náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

2. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu ako ho zistil z vykonaného dokazovania, keď zo zmluvy o úvere uzavretej stranami zistil, že na jej základe žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 26.000,- Sk. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver v 60 mesačných splátkach po 809,- Sk. Ročná úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 27,49% a ročná percentuálna miera nákladov vo výške 32,6%. Z listu zo dňa 28.8.2012 - Splatenie celého úveru s výzvou k úhrade vyplynulo, že žalobca oznámil žalovanému, že uplatnil právo na platenie celého úveru a vyzval žalovaného na okamžité uhradenie sumy 423,39 Eur. Z prehľadu platieb (splátkový kalendár) súd zistil, že žalovaný uhradil žalobcovi sumu 1.190,80 Eur.

3. Právne súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 261 ods. 3 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka, § 2 písm. a), § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods. 2 písm. g) a k), ods. 3 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch... v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy (ďalej len ZoSÚ), § 52 ods. 1 a 4, § 788 a § 791 ods. 1 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. - ďalej len OZ).

4. Následne súd skonštatoval, že medzi stranami sa jedná o občianskoprávny a spotrebiteľský vzťah. V Zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru (podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ). Z pol. 44 zmluvy - lehota splatnosti vyplynulo, že nastáva 60 mesiacov po poskytnutí úveru. Takto špecifikovaná konečná splatnosť úveru je podľa súdu nedostatočná, neurčitá, ba ani určiteľná. Zo zmluvy nevyplýva od ktorého dátumu sa doba 60 mesiacov začína počítať (absentuje údaj o dni poskytnutia úveru), preto pre spotrebiteľa táto náležitosť zmluvy nemohla byť dostatočne zrejma. Žalobcovi nič nebránilo dostatočným spôsobom dohodnúť so žalovaným deň poskytnutia úveru. Tu

súd odkázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 25Co/236/2018, podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať náležitosť „termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“, vzhľadom na jeho jednoznačnú gramatickú formuláciu nie je možné vykladať (ani systematicky, ani historicky, ani logicky či teleologicky) inak ako, že v čase účinnosti predmetného ustanovenia zmluvy o spotrebiteľských úveroch museli obsahovať ako zákonom predpísanú náležitosť zmluvy termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V opačnom prípade by išlo o neprípustný výklad contra legem. Pokiaľ zákonodarca zaviedol túto náležitosť zmluvy, účelom bolo, aby spotrebiteľ mal možnosť pred uzavretím predmetnej zmluvy byť informovaný a zväžiť okolnosť, kedy nastane končená splatnosť úveru, teda dokedy bude úver splácať.

5. Súd dodal, že obdobne, úplná absencia údajov o priemernej RPMN v Zmluve (položka Zmluvy č. 39), podľa § 4 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, je nespochybniteľná.

6. Na základe vyššie uvedeného súd posúdil úver ako bezúročný a bez poplatkov (§ 4 ods. 3 ZoSÚ). S prihliadnutím na to, že žalovaný zaplatil sumu vo výške 1.190,82 Eur, teda viac ako bol povinný vrátiť (istina 863,04 Eur), súd žalobu zamietol.

7. Pokiaľ ide o nárok žalobcu vo výške 6,18 Eur titulom poistného, zákon v zmysle § 791 ods. 1 OZ vyžaduje písomnú formu. Pod pol. 49 súbor poistenia A je uvedené len, že klient súhlasí s tým, aby bol poistníkom poistený na poistné riziko dočasnej straty schopnosti splácať úver. Zo zmluvy nevyplývalo, že by žalovaný poistnú zmluvu sám uzavrel, alebo že by s jej obsahom bol aspoň oboznámený. Nestal sa preto podľa názoru súdu jej účastníkom a nevznikla mu povinnosť platiť poistné. Súd preto žalobu aj v časti uplatnených poplatkov za poistenie tiež zamietol.

8. S poukazom na ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a čl. 17 CSP súd prvej inštancie uviedol, že nakoľko súd žalobu zamietol, z procesného hľadiska platí, že žalovaný je úspešný v konaní v rozsahu 100%. Nakoľko však zo spisu nevyplývalo, že by mu trovy konania vznikli a žiadne si ani neuplatnil, súd mu ich náhradu nepriznal.

9. Proti tomuto rozsudku výslovne v celom rozsahu pri uplatnení odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, písm. f), že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, písm. d), že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a písm. b), že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, podal prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobca, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 419,86 Eur, kapitalizovaného denného úroku z omeškania do zosplatenia vo výške 0,16 Eur, kapitalizovaného denného úroku z omeškania od 13.9.2012 do 4.2.2014 vo výške 50,52 Eur, úroku z omeškania vo výške 0,024% denne zo sumy 413,22 Eur od 5.4.2014 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania v plnom rozsahu (ktorú v závere podaného odvolania špecifikoval a vyčíslil celkovou sumou 464,92 Eur).

10. K náležitosti „konečná splatnosť spotrebiteľského úveru“ uviedol, že táto jednoznačne vyplýva z bodu 44 zmluvy: „lehota splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru“. Aj keď zmluva explicitne neuvádza konkrétny termín konečnej splatnosti úveru, veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, podľa ktorých spotrebiteľ musí vedieť kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou o konečnej splatnosti poskytnutého úveru a preto je cieľ sledovaný ust. § 4 ods. 2 písm. g) cit. zák. dosiahnutý. V danom prípade bol dlžníkovi poskytnutý bezhotovostný úver bankovým prevodom, takže dlžník musí vedieť kedy mu boli poskytnuté finančné prostriedky/úver. Ak dlžník vie, kedy mu boli poskytnuté finančné prostriedky, potom musí vedieť aj kedy je konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. V danom prípade boli poskytnuté finančné prostriedky 8.6.2008 a konečná splatnosť spotrebiteľského úveru je práve 60 mesiacov od tohto dňa. V tejto súvislosti odvolateľ odkázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 15Co/75/2017-95, z ktorého citoval: „Termín konečnej splatnosti úveru je uvedené 48 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci. Uvedené kritériá (podmienky úverovej zmluvy) umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať konečnú splatnosť úveru a dobu trvania zmluvy“. Poukázal tiež na uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 7Co/84/2017-71, z ktorého okrem iného citoval: „Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné prijať záver,

že konečnú splatnosť úveru možno nepochybné určiť na základe uvedených údajov v úverovej zmluve a to údaj o počte splátok a splatnosti úveru - 84 mesiacov po poskytnutí úveru“.

11. Žalobca ďalej uviedol, že náležitosť v § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ nie je uvedená v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, vzhľadom na to, že smernica obsahuje úplnú harmonizáciu pokiaľ ide o náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere uvedené v čl. 10 ods. 2, že predmetná náležitosť nemôže byť považovaná za obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a preto jej prípadná absencia nemôže mať za následok aplikáciu uvedenú v § 4 ods. 3 ZoSÚ. V tejto súvislosti poukázal na bod 55, 56, 57 a 58 rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15. Podľa odvolateľa citované body rozsudku znamenajú, že vzhľadom na skutočnosť, že Smernica 2008/48/ES obsahuje úplnú harmonizáciu, pokiaľ ide o náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere uvedené v čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48/ES, členské štáty nie sú oprávnené vo svojej vnútroštátnej úprave vyžadovať náležitosti nad rámec náležitostí uvedených v čl. 10 ods. 2 Smernice. Na základe uvedeného je podľa odvolateľa nepochybné, že predmetná úverová zmluva obsahuje náležitosti v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ a preto súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12. K náležitosti priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov odvolateľ poukázal na ust. § 8aa ods. 1 ZoSÚ podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere a formulár musí obsahovať prvýkrát priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov v zmysle § 4 ods. 2 písm. k) ZoSÚ do dvoch mesiacov po jej zverejnení podľa § 7a ods. 2. Ministerstvo financií prvýkrát zverejnilo priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov dňa 30.4.2008 a preto údaj o nej boli povinné obsahovať zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené najskôr dňa 30.6.2008. V danom prípade bola zmluva uzavretá dňa 3.6.2008, tzn. že v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami údaj o priemernej hodnote RPMN nemusel byť uvedený v zmluve. V tejto súvislosti odkázal na odpoveď MF SR na žiadosť o poskytnutie informácie zo dňa 13.3.2019, k odvolaniu nepripojenú. Poukázal aj na zásadu proporcionality s tým, že je nepochybné, že neuvedenie údaj o priemernej hodnote RPMN v žiadnom prípade nemohlo spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, keďže tento údaj má povahu všeobecného štatistického údaj zverejňovaného MF SR. V závere tohto bodu odvolateľ uviedol, že je nepochybné, že predmetná úverová zmluva nemusí obsahovať náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ a súd prvej inštancie v tomto smere dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a taktiež jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. V ďalšej časti odvolania sa žalobca venoval zásade proporcionality, pričom poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3Co/146/2017, podľa ktorého jednotlivé ustanovenia ZoSÚ najmä § 9 ods. 2, ktorý upravuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vykladať v súlade s princípom eurokonformného výkladu právnych noriem a je potrebné priznať Smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES nepriamy účinok, je nutné prihliadať na právne závery vyjadrené v rozsudku SD EÚ vo veci C-42/15. Následne odvolateľ poukázal na znenie čl. 23 citovanej smernice a body 69, 71, 72 a 73 rozsudku SD EÚ vo veci C-42/15. Podľa odvolateľa, spôsob, akým je v predmetnej úverovej zmluve uvedená náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ - konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, v žiadnom prípade nemohla spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku a preto ak by konajúci súd rozhodol o sankcii za absenciu predmetnej náležitosti t.j. že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, takúto sankciu by v súlade s citovaným rozsudkom SD EÚ C-42/15 bolo nutné považovať za neprimeranú a teda v rozpore so zásadou proporcionality. Preto je žalobca názoru, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. V ďalšej časti odvolania žalobca namietal nesprávny procesný postup a porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces. Vychádzal z toho, že v poradí prvým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu zamietol s odôvodnením podľa ktorého považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, nakoľko predmetná úverová zmluva neobsahovala jedine náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Je vylúčené, že by súd prvej inštancie v rozsudku neposúdil predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere z hľadiska toho, či obsahuje všetky obligatórne náležitosti. Pokiaľ súd prvej inštancie svojím druhým rozsudkom opäť žalobu zamietol s odôvodnením, že predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosti § 4 ods. 2 písm. g) a k) ZoSÚ, takýto postup je neprípustný. Nie je možné, aby súd vo svojom prvom rozsudku dospel k záveru o absencii iba jednej náležitosti zmluvy a následne v druhom rozsudku dospel k záveru o absencii ďalších náležitostí zmluvy. Po tom, ako odvolací súd zrušil odvolaním napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie

konanie a nové rozhodnutie, mohol súd prvej inštancie posudzovať predmetnú zmluvu iba z hľadiska toho, či obsahuje alebo neobsahuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ a posudzovanie náležitostí podľa písm. g) a k) tohto ustanovenia je v tomto štádiu konania neprípustné. Súd prvej inštancie podľa odvolateľa pochybil aj v tom, že použil právnu normu, ktorá pri doterajšom rozhodovaní nebola použitá (§ 4 ods. 2 písm. g) a k) ZoSÚ), pričom žalobcu nevyzval k tomu, aby sa vyjadril k použitiu daného ustanovenia. Podľa odvolateľa súd prvej inštancie týmto zaťažil rozhodnutie vadami v zmysle vyššie uvedených odvolacích dôvodov.

15. K rozhodnutiu o náhrade trov konania žalobca uviedol, že napáda aj výrok o náhrade trov konania, keďže má za to, že mal mať úspech v celom rozsahu a preto žiada priznať náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

16. V závere odvolania poukázal na to, že v zmysle § 390 CSP v predmetnej veci by už mal rozhodnúť odvolací súd.

17. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

18. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, následkom čoho bolo dôvodným rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výrokoch vecne správny s použitím ust. § 387 CSP potvrdiť.

19. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na rozsah odvolania a uplatnenú odvolaciu argumentáciu bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že predmetný spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie náležitostí spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) a k) ZoSÚ. Žalobca v podanom odvolaní neuplatnil žiadnu odvolaciu argumentáciu, ktorá by smerovala voči záveru súdu vo vzťahu k zamietnutiu žaloby v časti o zaplatenie sumy 6,18 Eur titulom poistného. Okrem vyššie uvedeného predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na odvolacie dôvody uplatnené žalobcom bolo tiež posúdiť, či konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a taktiež či súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Pokiaľ ide o konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru ako povinnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ, z predmetnej úverovej zmluvy (č.l. 7 spisu) vyplýva, že je v nej v tejto súvislosti v bode 35. uvedená mesačná splátka 809,- Sk, v bode 36. počet splátok 60 a v bode 44. lehota splatnosti 60 mesiacov po poskytnutí úveru. Pod bodom 44. je uvedené, že klient je povinný splácať úver v pravidelných mesačných splátkach a to počínajúc kalendárnym mesiacom bezprostredne nasledujúcim po dátume poskytnutia úveru. Prvá splátka je splatná práve po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru.

21. V zmysle § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy (k 28.5.2008) zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Podľa ods. 3 tohto ustanovenia pri nesplnení podmienok podľa ods. 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe a) poskytnutý spotrebiteľský úver alebo spotrebiteľ ho začal čerpať, alebo b) dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

22. Z citovaných ustanovení zákona vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje ako náležitosť konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru, poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Spotrebiteľ je v takom prípade povinný dodávateľovi vrátiť iba poskytnutú istinu úveru.

23. Z ustanovenia je zrejmé, že zákon jednoznačne nevymedzuje, akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru v zmluve uvedená. Základnou všeobecnou požiadavkou však je, aby bola priamo v zmluve a nie iných ani následných dokumentoch táto náležitosť uvedená jasne a zrozumiteľne, bez ťažkosti a s istotou určiteľným spôsobom. Cieľom resp. účelom tohto ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ už v čase uzatvárania zmluvy poznal deň poslednej splátky úveru, teda termín jeho konečnej splatnosti, resp. dobu, dokedy bude povinný predmetný úver splácať. Účel tohto ustanovenia je naplnený vtedy, ak uvedenie termínu končenej splatnosti v zmluve umožňuje spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky. Podľa názoru odvolacieho súdu citované ustanovenie pritom nie je možné vykladať tak, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve definovaný výhradne jednoznačným dátumom, teda konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Obdobný názor vyslovil SD EÚ vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia c/a Klára Biróová, keď uviedol, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

24. Vychádzajúc z vyššie uvedeného v danom prípade v texte predmetnej zmluvy nie je vôbec výslovne uvedený údaj konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, je tam uvedená len lehota splatnosti a to 60 mesiacov po poskytnutí úveru a bez toho, aby bol v zmluve priamo konkrétne určený dátum splatnosti každej, teda aj poslednej splátky. Ten sa spotrebiteľ dozvedel až po uzavretí zmluvy po reálnom poskytnutí úveru. Pre určenie konečnej splatnosti úveru nemôže byť dostačujúce, že v zmluve je uvedená výška splátky a ich počet, ktoré sú aj inak samé osebe podstatnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lebo keby zákonodarca bol toho názoru, že tieto údaje pre orientáciu spotrebiteľa postačujú, nezakotvil by ako osobitnú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere aj náležitosť podľa cit. § 4 ods. 2 písm. g) a to výslovne konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru. Tým, že sa v danom prípade spotrebiteľ dozvedel o dátume poskytnutia úveru až pripísaním poskytnutej sumy na jeho účet, čo bolo až po uzavretí danej úverovej zmluvy, v čase uzatvorenia zmluvy nemohol mať vedomosť o konečnej splatnosti úveru. Odvolací súd je pritom toho názoru, že absencia náležitostí v spotrebiteľskej zmluve podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ a to konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru môže významne spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, keďže pri uzatváraní zmluvy mu nie je jednoznačne zrejmé dokiaľ konkrétne bude predmetný úver splácať, teda kedy je deň poslednej splátky úveru. Na základe popísaného odvolací súd zhodne s prvoinštančným dospel k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje náležitosť v zmysle cit. § 4 ods. 2 písm. g) zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v uvedenom znení tým, že v texte zmluvy nie je uvedená konečná splatnosť úveru.

25. Nie je relevantné posudzovanie primeranosti resp. proporcionálnosti sankcie za absenciu tejto náležitosti (bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru). Ust. cit. § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ tvorilo v rozhodnom období legitímnu súčasť právneho poriadku Slovenskej republiky, ktorým boli z tohto dôvodu nielen účastníci daného právneho vzťahu, ale aj súd pri rozhodovaní viazaný. Odvolací súd preto nepovažoval za relevantné polemiky odvolateľa o tom, že Smernica 2008/48/ES obsahuje úplnú harmonizáciu pokiaľ ide o náležitosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere a preto náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ nemôže byť považovaná za obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Citované ustanovenie, vzhľadom na jeho znenie, ani nepripúšťa inú možnosť výkladu ako iba, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať konečnú splatnosť spotrebiteľského úveru.

26. Za nesprávny považoval odvolací súd aj názor odvolateľa, že okresný súd sa dopustil nesprávneho postupu, čím porušil práva žalobcu na spravodlivý proces tým, že v predchádzajúcom v poradí prvom rozsudku judikoval, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje jedine náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, je vylúčené, aby neposúdil predmetnú zmluvu z hľadiska toho, či obsahuje všetky obligatórne náležitosti a preto nie je možné, aby v druhom rozsudku dospel k záveru o

absencii ďalších náležitostí zmluvy. Vzhľadom na princíp hospodárnosti občianskeho súdneho konania zakotvený v čl. 17 základných princípov CSP, z hľadiska procesnej ekonomie by bolo nevhodným a nadbytočným, aby sa súd, ak dospeje k záveru o bezpoplatkovosti a bezúročnosti spotrebiteľského úveru pre absenciu jednej z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zaoberal aj prípadnou absenciou ďalších náležitostí vedúcich k tomu istému záveru. Na druhej strane v spotrebiteľských veciach má súd povinnosť ex officio poskytovať súdnu ochranu slabšej strane sporu - spotrebiteľovi. Je preto nevyhnutným, aby súd prvej inštancie v ďalšom konaní po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom, a to aj v súlade s pokynom odvolacieho súdu v závere zrušujúceho uznesenia, sa zaoberal vecnou aj právnou správnosťou a dôvodnosťou žalobcom uplatnených nárokov zo všetkých do úvahy prichádzajúcich hľadísk. V poradí v prvom rozsudku prvoinštančný súd rozhodne nedospel k záveru, že v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere absentuje výlučne a jedine v tom rozsudku uvedená náležitosť. Zo žiadneho ustanovenia CSP nie je ani možné vyvodiť povinnosť, aby prvoinštančný súd vyzval strany, aby sa vyjadrili k použitiu písm. g) a k) § 4 ods. 2 ZoSÚ. Povinnosť vyzvať strany, aby sa k možnému použitiu dosiaľ v rozhodovaní nepoužitých a rozhodujúcich ustanovení všeobecne záväzných predpisov vyplýva z ust. § 382 CSP výlučne pre odvolací súd. Odhliadnuc od uvedeného zo zápisnice z pojednávania prvoinštančného súdu zo dňa 9.12.2019, na ktoré sa riadne predvolaný žalobca, resp. jeho právny zástupca nedostavil, vyplýva, že súd uviedol predbežné právne posúdenie veci a to, že úverová zmluva neobsahuje viaceré náležitosti podľa § 4 ods. 2 ZoSÚ, ktoré majú za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Zhrnúc vyššie uvedené odvolací súd uzatvára, že súd prvej inštancie sa popísaným postupom nedopustil nesprávneho procesného postupu, ktorým by porušil právo žalobcu na spravodlivý proces.

27. Odvolací súd je teda názoru, že danej v spotrebiteľskej zmluve absentuje náležitosť podľa § 4 ods. 2 písm. g) ZoSÚ - konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. Už len z tohto jedného dôvodu predmetný úver je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Vzhľadom na zásadu hospodárnosti občianskeho súdneho konania zakotvenú v čl. 17 Základných princípov CSP, bolo už potom nevhodným a nadbytočným zaoberať sa aj prípadnou absenciou náležitostí v zmysle § 4 ods. 2 písm. k) zák. č. 258/2001 Z.z. (priemerná hodnota RPMN), ktorej absencia by viedla k tomu istému následku - bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

28. Keďže s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu sa odvolací súd stotožnil s rozhodnutím súd prvej inštancie vo veci samej, považoval za správny aj výrok II. preskúmaného rozsudku, ktorým súd, hoci inak úspešnému žalovanému, náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal, keďže mu v konaní nevznikli a žiadne si neuplatnil.

29. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka/strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov/strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na každú otázku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava (II. ÚS 78/05). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu odvolateľa zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, vzhľadom na uvedené závery už irelevantnú a nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, i s poukazom na princíp hospodárnosti konania (čl. 17 OSP), odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

30. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov žalobcu, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vo výrokoch vecne správny s požitím ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

31. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

32. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

33. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčísľil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

36. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

37. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcou. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

38. Danou problematikou sa zaoberalo aj občianskoprávne kolégium NS SR pričom v uznesení č. 15 z 9.10.2018 prijalo právnu vetu podľa ktorej, ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.

39. Odvolací súd potom hoci úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

40. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).